Det søte liv...

Sneballer

Ingredienser

250 g marsipan

Pynt:
100 g hvit sjokolade
kokos

Fremgangsmåte

Trill marsipanen til små, jevne kuler.

Ha kokos i en flat suppebolle eller liknende. Smelt den hvite sjokoladen i mikro eller over vannbad.

Dypp marsipankulene en om gangen i den hvite sjokoladen (bruk f.eks. to gafler til hjelp). La kulene dryppe godt av og rull dem deretter i kokos, slik at de blir jevnt dekket. Ha kulene på et brett eller liknende, og sett dem kaldt til sjokolade har stivnet.

Tips

Oppbevar "Sneballene" kjølig.

- -

OLE BRUMM - DET SNØR

…Mens han hoppet slik opp og ned, tok det til å summe noe inni hodet hans, og det lød som en god liten stubb. Det var en liten sang om snøværet:

Det snør, det snør,
tiddeli bom.
Det er det det gjør
tiddeli bom.
Nå snør det mye mer enn før
tiddeli bom og tuttemei tu.

Så kaldt det er,
tiddeli bom.
Jeg kjenner det her -
tiddeli bom,
kjenner det på mine tær,
tiddeli bom – og huttemei tu.

”Det var det,” sa Ole Brumm til seg selv. ”Og nå vil jeg ganske enkelt gå hjem og se hvor mange klokken er, og kanskje vil jeg ta et skjerf rundt halsen, og så vil jeg gå til Tussi og synge sangen min for ham.”
Brumm skyndte seg hjem til huset sitt, og han var så opptatt med å tenke på den fine sangen han skulle synge for Tussi, at da han plutselig kom inn og fikk se Nasse Nøff sittende der i den beste lenestolen sin, ble han stående og klø seg i hodet, og spekulere på hvilket hus han var kommet inn i.
”God dag, Nasse Nøff, jeg trodde du var ute,” sa han.
”Nei,” sa Nasse Nøff, ”det var du som var ute, Brumm.”
”Ja, sånn var det,” sa Brumm. ”Jeg visste det var en av oss.”
Ole Brumm så bort på klokka, den var fem minutter på elleve, og det hadde den vært siden den stanset for noen uker siden. ”Nøff,” sa han lykkelig, ”klokka er snart elleve. Jeg kom akkurat tidsnok til en munnfull av ett eller annet.” Og han stakk hodet inn i matskapet for å se om han ikke hadde en krukke med honning. Og det hadde han.
”Etterpå vil vi gå ut og synge sangen min for Tussi,” sa Brumm.
”Hvilken sang?” spurte Nasse Nøff.
”Den som vi skal synge for Tussi,” forklarte Ole Brumm.

Klokka var ikke blitt mer enn fem minutter på elleve da Brumm og Nasse Nøff dro av gårde en halv time senere. Det snødde ennå, og Nasse Nøff likte seg ikke så godt,

for snøen la seg på ørene hans.
”Brumm,” sa han, ”hva syns du om å gå hjem igjen og øve på sangen, og så synge den for Tussi i morgen eller en annen dag når vi treffer ham?”
”Det å øve litt er en god tanke, Nøff,” sa Brumm, ”men vi kan ikke gå hjem og øve, for dette er en spesiell friluftssang som må synges når det snør.”
”Er du sikker på det?” spurte Nøff.
”Helt sikker.” sa Brumm. ”Nå skal du bare høre. Sånn begynner den : ”Det snør det snør, tiddelig bom…”
”Tiddeli hva for noe?” spurte Nøff.
”Bom,” sa Brumm. ”Det har jeg med for at sangen skal bli god å synge. – Det er det det gjør, tiddeli bom…”
”Jeg synes nettopp du sa snør.” sa Nasse Nøff.
”Ja, men det var før,” sa Ole Brumm.
”Før tiddeli bommet?” spurte Nøff.
”Det var et annet tiddeli bom det, Nøff,” sa Brumm. Nå synes han det begynte å gå litt i surr. ”Men nå skal jeg synge alt sammen for deg, så vil du forstå det,” sa Brumm. Og så sang han hele sangen.

Slik sang Ole Brumm sangen, og han syntes selv at det var den beste måten å synge den på. Og da han var ferdig ventet han at Nøff skulle si at av alle friluftssanger om snøvær han hadde hørt, var dette den aller beste.
Etter at Nasse Nøff hadde tenkt meget alvorlig over saken sa han :”Brumm, det er enda mer på ørene enn på tærne.”
”Hva da?`” spurte Brumm.
”Kaldere.” sa Nøff.

© 2004 - 2026: Det søte liv. Med alle rettigheter.

Source URL: https://dev.detsoteliv.no/sneballer